

heter på vägen öster ut i riktning mot Tun-hwang, utan därpå att deras förråd av olja nalkades sitt slut.

Då de emellertid icke varit vid och i närheten av Altmisch-bulak förrän den 13 maj, hade de tre hjältarna, Apak, Hajit och Ismail, omöjligt kunnat se några bilspår den 10 maj! Hela den historia de dukat upp för Chen och mig var ren dikt från början till slut! Till och med den pittoreska färgklick de nio vilda kamelerna erbjödo var förmodligen osanning. Den enda lilla skymt av sanning de sagt var talet om spåren av kameler, åsnor och får vid stranden, ty dessa hade vi själva sett. Och vid stranden hade de tydligen varit, men säkerligen inte ett steg längre.

Deras funderingar kan man tänka sig. De nådde slutet av vattnet då solen redan stod högt och dagsvärmnen började. Då ha de resonerat som så: "Vad i den evige Allahs namn skall det tjäna till att gå fram och tillbaka genom denna rysliga öken en hel dag! Vi stanna här vid stranden och dricka oss otörstiga av det friska sötvattnet och sova, sova, sova. Vi säga 'Tura' (herrn) att vi sett spåret och vi kasta bort flaggan och burken. Tura kan inte kontrollera oss och vi få vår belöning för det glada budskapet att spåret funnits. Då solen sjunker gå vi tillbaka till Turas läger och rapportera."

Så skedde också. När jag sedermera fått besked att bilarna passerade tre dagar efter de tre hjältarnas fingerade promenad, kallade jag dem till mig och gav dem namn av skälmar och lögnare och förklarade att